

Den Brna 2012

Homile Mons. Jiřího Mikuláška, generálního vikáře brněnské diecéze

Na okovaných dveřích, které vedou pod věž kostela v Komíně, je přibita podkova. Není projevem pověry, že podkovy přinášejí štěstí, ale vzpomínkou na rok 1645, kdy Švédové proměnili gotický kostelík v konírnu. Od klukovských let jsem byl hrdý na to, že v pověsti o předčasném zvonění poledne na petrovské věži má své místo i moje rodiště. Podle pověsti měl číšník v komínské hospodě vyslechnout rozhovor dvou švédských důstojníků o tom, že když nedobudou Brno do poledne, skončí s obléháním. Poslal svého bratra se zprávou do Brna. Byl jsem hrdý na to, že žiji ve městě, které si uhájilo svou víru a svobodu.

Zkusme se vžít do situace našich předků. Toto město, chránilo svými hradbami všechno, co jim bylo drahé: životy jejich blízkých i vlastní život, naději pro budoucnost, domov se vším, co ho utváří – to vše bylo v sázce. Každým dnem rostla únava a napětí. Připomíná to situaci Jeruzaléma, který byl několikrát obléhán obrovským vojskem, ale nevzdal se, protože věřil v Boží pomoc. Dvakrát nečekaně odtáhli nepřátelé po marném obléhání od města. Král Chizkiáš, kterému poslové donesli výhružné listy, odešel do chrámu, položil listy před Hospodina a modlil se:

„Hospodine, Bože Izraele, který sídlíš nad cheruby, ty sám jsi Bůh nade všemi královstvími země. Ty jsi učinil nebesa i zemi. Nakloň, Hospodine, své ucho a slyš, otevři, Hospodine své oči a viz. Slyš, Hospodine, slova nepřítele, která vzkázal, aby haněl Boha života. Chraň nás, Hospodine, Bože náš, zachraň nás, prosím, z jeho rukou, ať poznají všechna království země, že ty, Hospodine, jsi Bůh, ty sám!“ Prorok Izaiáš ujistil krále, že Hospodin vyslyšel jeho modlitbu.

Jako bychom viděli a slyšeli rektora jezuitské koleje P. Martina Středu, klečícího před oltářem. Snad měl před očima příběh ze starozákonní knihy Judit, kde žena zachránila město Betulii, které bránilo nepříteli v další cestě na Jeruzalém, podobně jako Brno bránilo v postupu Švédů na Vídeň. V postavě Judit vidí církev předobraz Panny Marie a o ní používá slova, která původně oslavují Judit:

„ Požehnaná jsi, dcero, od Pána, nejvyššího Boha, přede všemi ženami na zemi. Veleben bud' Hospodin, který učinil nebe i zemi. Neboť on tvé jméno dnes tak proslavil, že tvá chvála nevymizí z lidských úst, ale budou pamatovat na moc Hospodinovu navěky.“

P. Martin Středa byl přesvědčen, že Bůh je stále stejně mocný, jako ve Starém zákoně. Proto mohl P. Martin Středa s vnitřní jistotou říct Raduitovi de Souches: Já se budu modlit a ty budeš bojovat a město nepadne! Když si tedy připomínáme slavné vítězství našich předků, musíme je přičítat na prvním místě jejich víře, že Bůh nedopustí, aby město padlo, když pro to udělají vše, co je v jejich silách, včetně nasazení života. Nepochodovali ulicemi obklíčeného města jen vojáci, ale konaly se i prosebné průvody, které udržovaly víru a soudržnost. Obránci se pohybovali v prostoru utvářeném vírou, a tak umožňovali Bohu, aby projevil svou moc.

P. Martin Středa nezapomněl ani na vděčnost: krátce po odchodu Švédů šel pěšky a bos do Křtin, aby poděkoval Panně Marii. Také my v těchto dnech děkujeme Matce Boží a zároveň ji prosíme, aby bděla nad tímto městem i dnes.

S velkou námahou udržovali obránci městské hradby, aby nedošlo k jejich prolomení. Za nimi se cítili bezpeční. Byly vnějším vyjádřením jejich soudržnosti. Drželi pospolu jako ty kameny v hradbách. Město později hradby zbořilo, protože bránily jeho rozvoji. Ale tu soudržnost potřebuje naše město i dnes!

Pavel VI. V listě Octogesima adveniensi píše: Je naléhavě nutné obnovit na úrovni ulice, čtvrti nebo obce společenské prostředí, v němž by mohl člověk najít to, co může uspokojit spravedlivé potřeby rozvoje jeho osobnosti. Je nutné k tomu vytvořit obecní a farní střediska, aby nikdo netrpěl izolovaností a každý aby našel příležitost k navázání bratrských vztahů. Lidem neúnosně nahromaděným v městských aglomeracích je nutné přinést poselství naděje prostřednictvím žitého bratrství a příkladem zjevné spravedlnosti. Ať křesťané, vědomi si této nové povinnosti, neklesají na mysli před nezměrnými a beztvárnými městy. Ať si spíše vzpomenou na proroka Jonáše, jak dlouho běhal velkoměstem Ninive, aby v něm hlásal radostnou zvěst o Božím milosrdenství, a opíral se ve své slabosti jedině o

sílu slova všemohoucího Boha. V Bibli je opravdu město často místem hříchu a pýchy, která člověka osměluje, aby si zařídil život bez Boha, a dokonce se proti němu vzepřel. Je ale také Jeruzalémem, městem svatým, místem setkání s Bohem, příslibem města, které sestupuje z nebe.

Bude záležet na nás, čemu se naše město bude více podobat, jestli Babylonu nebo nebeskému Jeruzalému. Blahoslavený papež Jan Pavel II. v roce 1985 pronesl v Lucembursku výzvu, která jistě platí i křesťanům v našem městě:

„Rozestřete svoje sítě pro Krista! Neste jeho radostné poselství do všech oblastí stvořených věcí: do farností, do státu a společnosti. Do světa práce, do vzdělání a do škol, do kulturní a hospodářské oblasti, do tisku, do medií, do sportu, do uspořádání veřejného života. Ne abyste tyto oblasti ovládli, ale aby všechno bylo zaměřeno pro dobro člověka. Evangelium přece přivádí věci k jejich poslední pravdě a otevírá je vůči Bohu, takže člověk v nich může dosáhnout své plné dokonalosti.“